

Prekinitev sodelovanja z UNICEF-om Slovenija

Od leta 2002 sem javno delovala kot ambasadorka dobre volje Unicefa Slovenija. Danes javnosti in Unicefu Slovenija sporočam, da sodelovanje z Unicefom Slovenija prekinjam. To sporočilo naj velja tudi kot formalno obvestilo organizaciji.

Moj odhod je visel v zraku že vsaj leto in pol. Takrat sva z ambasadorko Unicefa Slovenije, gospo Mileno Zupančič, od takratne predsednice Zore Tomič in izvršne direktorice Maje Vojnovič, zahtevali natančna pojasnila glede poslovanja organizacije in vprašanja najinega statusa v njej. Do ambasadorjev je namreč prišel podatek, da obstajajo nepravilnosti v finančnih poročilih.

Tako sem 23. aprila 2009 Izvršilnemu odboru Unicefa pisala pismo in zahtevala odgovore na vprašanja, ki jih je med nami sprožil takrat še zaposleni na Unicefu Blaž Habjan. Svoje pomisleke glede delovanja Unicefa je naslovil na vse ambasadorje. Opozoril nas je na nepravilnosti v finančnih poročilih, »enoletno brezobrestno posojilo« Pošti Slovenija v višini 22.000 evrov, na problem prekomerne porabe sredstev namenjenih promociji v višini 18.000 evrov in snemanje spota v višini 18.000 evrov ter za uničevanje neprodanih voščilnic. Navedena opozorila so me zdramila. Problematika se mi je zdela pereča, saj so se mi porajala vprašanja glede odgovornega in gospodarnega vodenja te organizacije.

Kot ambasadorka Unicefa Slovenija sem se čutila dolžno, da skrbim tudi za odprte in pregledne odnose z darovalci. Zato sem želela pojasnila o zadevah, ki bi jih morda lahko tudi krivično ocenila kot nepregledne. Takšna se mi je zdela tudi ta razlika med poročili. Ambasadorji smo med drugim nemalokrat izpostavljeni neprijetnim vprašanjem, ki zadevajo ugled in verodostojnost dela Unicefa, zagovarjamo pa ga lahko zgolj z argumenti. V tem primeru mi jih je zmanjkalo precej. Včasih smo bili ambasadorji obveščeni, kam gredo sredstva, na kakšen način, za kaj in kako in ali so gospodarno porabljena. Sčasoma je bilo teh informacij vedno manj, nekomunikacija oziroma diskomunikacija pa vse večja.

Po srečanju s predstavnikom Unicefa iz Ženeve sva z gospo Mileno Zupančič dobili odgovor, da je šlo zgolj za razliko v knjiženju. Sprejemem. Predstavnik iz Ženeve je bil sicer strokovno jasen in prepričljiv. Njegovi argumenti so bili, da se različna obdobja različno obračunavajo, ni pa razložil, kaj se je zgodilo v letu 2007, da je prišlo do takšnih razlik. Tega še danes ne razumem. In preveč plačan račun Pošti Slovenije? Najbrž nikomur ni težko že na pamet izračunati, da iz 22.000 evrov v enem letu celo v kriznih časih lahko potegneš 2.000 evrov obresti. Samo za primer, z 2.000 evri cepimo 100 otrok proti vsem otroškim boleznim?! Šokiral me je tudi podatek, da je bilo za promocijo nadaljevanja akcije Burkina Faso potrošenih 18 tisoč evrov?! Kako naj bi vse to sprejela mirno in brez pojasnila? Da ne izgubljam besed o tem, da se je v času, ko je ledino orala ambasadorka Milena Zupančič in še tudi nekaj časa zatem, ko sem leta 2002 mesto ambasadorke sprejela jaz, vse skupaj delalo brez velikega razmetavanja s sredstvi, skromno in kar se le da varčno ter v prid otrokom, a vendar z izjemnimi rezultati. V letu 2009 pa je imelo društvo že kar 15 zaposlenih?! Očitno so moja dreznja za verodostojnimi odgovori pri društvu sprožila zgolj revolt in odpor. Vendar osebno ne čutim nobene potrebe, da bi izigravala nepotreben okrasek organizacije, ki sem se ji pridružila z veliko mero empatije. Ne štejem brezplačnih ur dela, predavanj, obiskov šol, vrtcev, obiskov zares kriznih področij. Lepo, a obenem nehvaležno delo, saj moraš kar naprej zagotavljati verodostojnost Unicefovega delovanja, kateremu slovenska javnost nikoli ni bila pretirano naklonjena. Zaradi tega sem bila deležna precej pikrih in nemarnih pripomb zoper katere sem se lahko borila le s proti argumenti. Dokler sem jih seveda imela.

Razen do približne obrazložitve glede razlik v finančnih poročilih se do preostalih odgovorov na omenjena vprašanja z ambasadorko Mileno Zupančič nisva dokopali. Organizacija je z nama v tem času, od aprila 2009, prekinila skoraj vse stike. Človek, ki mu je bog dal, da vidi in mu tega še ni vzel, pa seveda vidi tudi reči, ki se ga neposredno ne tičejo. Tako sem ves čas imela priložnost z distance opazovati organizacijo, ki jo je naprej v cikcaku gonila neka zdrava inercija. Že nekaj časa pa se zdi, da ta cikcak ne vodi več naprej, ampak v krog. Ugled Unicefa v Sloveniji pada, nimajo vodstva, društvo vodijo ljudje, ki jih niti spoznala nisem. Ne poznam njihovih načrtov, seznanjena nisem z ničemer.

Humanitarno, prostovoljno in častno delo v korist otrok, sem vsa ta leta opravljala popolnoma brezplačno, kar poudarjam, da ne bi imeli darovalci še zaradi tega slabega občutka. Bilo mi je v veliko zadovoljstvo in verjela sem, da s tem premikam meje človeške otopelosti. Žal se poslavljam z grenkobo. Težko mi je, saj osem let ni malo.

Kljub vsemu sem mnenja, da je bilo narejenega veliko dobrega v korist otrok. Niti za trenutek mi ni žal časa, ki sem ga namenila reševanju kritičnih situacij tako v Albaniji kot v Afriki. Zato se ob tej priložnosti zahvaljujem

vsem, ki ste kadarkoli pomagali in prispevali za pomoč otrokom po svetu, mi prisluhnilo in se na moje pozive k sodelovanju odzvali. Moje delovanje v pomoč otrokom oziroma komurkoli, ki je pomoči potreben tako ali drugače se nadaljuje, moja moralna obligacija do sebe in darovalcev pa je, da kot ambasadorica dobre volje pri Unicefu Slovenija odstopim.

Vita Mavrič

Ljubljana, 13.1.2011